

OMHOOG

Wijzer in geloof en leven

Jaargang 68

03

Weekblad voor kerk en samenleving

21 Januari 2024

Thema Week van de eenheid 2024 - deel 2

Het thema van de Week voor de Eenheid 2024 is dit jaar Lucas 10: 25-37 waarin we Jezus' parabel van de Barmhartige Samaritaan horen.

"Schilderij van Vincent van Gogh over de Barmhartige Samaritaan"

De evangelist Lucas vertelt ons in hoofdstuk 15 over drie andere parabels die Jezus wijdde aan de barmhartigheid: drie parabels waarmee Jezus het wezen van God openbaarde als die van een Vader die zich blijft inzetten totdat Hij de zonde heeft opgeheven en de afwijzing heeft overwonnen met mededogen en barmhartigheid. Eerst is er de parabel van het schaap dat verloren was, dan de parabel van het verloren muntstuk en gelijk daarop aansluitend die van de vader en zijn twee zoons, beter bekend als de parabel van de verloren zoon. In deze drie parabels wordt de Vader door Jezus voorgesteld als vol van vreugde als Hij terug vindt wat verloren was geraakt, vreugde vooral wanneer Hij vergeeft.

Hierin vinden wij de kern van het Evangelie en van ons geloof: de barmhartigheid is de kracht die alles overwint, die het hart met liefde vervult en ons troost met de vergeving van het kruisoffer van Christus. Christus is -zoals ik reeds zei- net als de barmhartige Samaritaan uit de parabel: Hij heeft de hemelse heerlijkheid bij de Vader achter zich gelaten en is mensgeworden in de schoot van Maria, om de wonden van de mensheid te helen, daar waar de mensheid, net als de halfdode man van de parabel, zelf niet bij machte is om op eigen krachten vrij te komen uit de strikken van het kwaad, de zonde en de eeuwige dood.

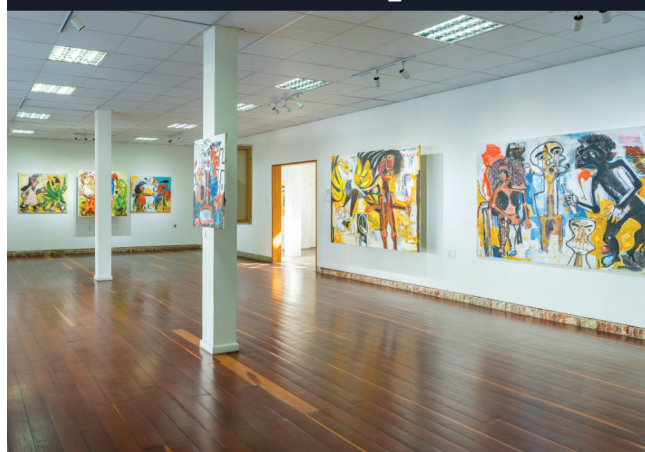
De machten van het kwaad hebben de

mensheid werkelijk dodelijk verwond en houden de mensheid in hun greep. Maar Gods barmhartigheid wil zeggen Hij verlangt naar ons welzijn, verlangt naar onze verlossing, en dat Hij ons wil doen delen in de volheid van leven, het eeuwig leven.

Een heel belangrijk punt om bij stil te staan is dit: Jezus had in het vertellen van deze parabel kunnen zeggen: "Bij toeval kwam er een eerste persoon langs die weg. Hij zag de halfdode man wel, maar hij liep in een boog om het heen. Zo deed ook een tweede persoon: ook die kwam daar langs, zag hem, maar liep in een boog om hem heen. Toen kwam een derde: die zag hem en kreeg medelijden". Jezus had het zo kunnen hebben verteld en dan na de beschrijving van de goedheid van die derde persoon kunnen hebben afgerond met de vraag: "Wie van deze drie lijkt u de naaste te zijn van de man die in handen van de rovers gevallen is?"

Dat had Jezus kunnen doen, maar dat deed Hij niet! Hij voegde er een heel belangrijk aspect aan toe, dat de hele parabel veel indringender, uitdagender en veeleisender maakt. Hij benoemt de eerste persoon als een Joodse priester, de tweede als een Joodse leviet en de derde als een Samaritaan. Jezus laat zien dat je een gelovig persoon kunt zijn en toch niet wilt zien wat God je wilt laten zien. Jezus laat zien dat de Joodse priester en leviet, gelovige mensen, soms de heiligheid van God als een

READYTEX
Art Gallery buy art
rent art
exclusive artists

www.readytexartgallery.com
Phone +597 421750 WhatsApp +597 8945911

ROOMS-KATHOLIEK
BISDOM PARAMARIBO
HENCK-ARRONSTRAAT 14, Paramaribo - SURINAME

Donateurs in Nederland kunnen donaties t.b.v. het RK Bisdom Paramaribo overmaken/storten op onderstaande rekening op naam van:

Stichting Surinaamse missie
BREDA - NEDERLAND

NL78INGB0000120254

excuus nemen om een naaste die halfdood, in pijn en ellende langs de weg ligt, voorbij te kunnen lopen en niets te doen. We kunnen altijd goed klinkende redenen bedenken om uiteindelijk niets te doen.

Wij als gelovige mensen moeten de "radio" van ons innerlijk wezen afstemmen op dezelfde golflengte van de barmhartige liefde van Jezus. Zoals de hemelse Vader liefheeft, zo moeten ook wij leren liefhebben. Zo barmhartig als Hij is, zo zijn ook wij geroepen barmhartig te zijn ten opzichte van elkaar. En al worden wij vaak ontmoedigd door het harde van de samenleving, of door de vele schandalen die de geloofwaardigheid van de Kerk ernstig schaden, en al ervaren wij onze eigen tekortkomingen en de fouten van onze parochie of gemeente en van de wereldwijde Kerk, toch mogen wij nooit anders doen dan onszelf optrekken aan Jezus' leer dat de barmhartigheid de draagbalk is die het leven van de Kerk schraagt. Alles in ons pastoraal handelen zou moeten zijn omgeven door oprechte solidariteit en goedheid. Niets van onze verkondiging en onze getuigenis naar de wereld toe mag zonder barmhartigheid zijn. De geloofwaardigheid van de Kerk gaat langs de weg van de barmhartige en meelevende liefde.

Wordt vervolgd op pagina 5

Zoals u waarschijnlijk wel weet biedt de RK Begraafplaats verschillende manieren van begraven (zand, kelder, familiegraf, urneplek).

Maar wist u dat u ook de uitvaartdienst gehouden kan worden in onze aula "Aller Heiligste Verlosser"? Vanwege de lokatie is het gunstig en kostenbesparend.

Voor verdere informatie mag u vrijblijvend contact opnemen met de administratie van maandag t/m vrijdag van 07.00u -15.00u

OMHOOG

Wijzer in geloof en leven

Opgericht 01 januari 1956

Mgr. Choenni participeerde in Breda aan een symposium over het thema: Kerk en slavernij. De live stream vindt u op de website van het bisdom Breda: <https://bisdombreda.nl/algemeen/symposium-kerk-en-slavernij/>. De lezing zal later via het YouTube kanaal van het bisdom Breda te bekijken zijn.

Cremeren begint steeds meer bekendheid te krijgen in Suriname. Na de crematie zijn er verschillende manieren hoe om te gaan met de asresten. Sommigen kiezen ervoor die uit te strooien in het water, maar u kunt de asresten ook langdurig bewaren in een urn op de RK Begraafplaats.

Wij bieden verschillende manieren om deze asresten te bewaren:
Bijzetting bij een bestaand graf

In de urnenwand (bovengrondse nis afgedekt met een naamplaat)

Voor verdere informatie over de mogelijkheden mag u vrijblijvend contact opnemen van maandag t/m vrijdag van 07.00u-15.00u

Leeswijzer

Deze rubriek geeft een greep uit de collectie van de **Frater Lambertus Bibliotheek**.

Adres: Mgr. Wulfingstraat 2

Openingstijden: maandag t/m vrijdag: 10.00-18.00u

Voor info: Jenny Sopawiro, tel. 426092 tst 107

Email: bibliotheek@bisdomparamaribo.org

Wim Hoogbergen
De Bosnegers zijn gekomen!: slavernij en rebellie in Suriname

Eén van de belangrijkste vormen van verzet tegen plantage-arbeid was marronage. Het verschijnsel dat slaven en slavinnen de plantages verlieten om er niet meer terug te keren. In dit boekwerk vertelt de auteur over de geschiedenis van de Boni, een marrongroep die een grote stempel heeft gedrukt op de bevrijdingsstrijd van de slaven.

Amsterdam: Prometheus, 1992; 349 blz.

Pater Toon
boslandpater: geroepen tot pastor en profeet

De schrijver pent in dit boek zijn leven als boslandpater neer. Hij beschrijft er zijn belevenissen en ervaringen van vijftig jaar werken in het binnenland van Suriname. Als boslandpater heeft hij onder andere zijn bijdrage geleverd in de vorming van pastorale leiders, bouw van scholen, werven van fondsen bij projecten. Ook was hij betrokken in het vredesproces tijdens de binnenlandse oorlog. In dit boek zijn ook opgenomen enkele artikelen waarin hij kritiek uit tegen o.a. het milieubeleid.

Paramaribo, 2019; 242 blz.

Bekendmaking: Familiegraven

De RK Begraafplaats maakt bekend dat in het kader van herindeling en ordening van de begraafplaats, er nu de mogelijk aan nabestaanden wordt geboden voor het aanleggen van familie graven. Deze familiegraven ontstaan door het herbegraven de stoffelijke overschotten (eventueel na crematie) van overledenen op een (1) locatie. Naast het overzicht, lage kosten van onderhoud, worden de kosten voor grafrustverlenging worden bij familiegraven berekend op basis van 1 locatie.

De volgende procedure wordt gehanteerd:
Voor nadere informatie wordt u verzocht per email .

De RK Begraafplaats stuurt u een formulier waar alle relevante informatie ingevuld dient te worden.

De RK Begraafplaats onderzoekt de status van de (lopende) grafrust en neemt vervolgens contact met de nabestaanden voor verdere logistieke, juridische en financiële afhandeling.

14 JANUARI, FEESTDAG VAN ONZE ZALIGE PATER DONDEERS

Door Pater M. Noordermeer O.M.I. Uit het boek: *J. van de Walle*

(Eerste ontmoeting)

Het is interessant te weten dat over onze Zg. Pater Donders al met respect gesproken en geschreven is in onze Surinaamse literatuur. In het boek van J. van de Walle, getiteld, “Een vlek op de rug”, schrijft de Ik-figuur, Achille van der Maas, over een klein, boers mannetje die gekleed was als de Roomse priesters in het bisdom Haarlem, in Nederland. Achille was afkomstig van Heemstede, vlak bij Haarlem. Dat boers mannetje was nl. gekleed in een zwarte toog en sprak met een accent uit het zuiden van het ‘Vaderland’, waarmee Achille het Brabants bedoelde.

Achille ontmoet deze priester in de eerste week van zijn aankomst in Suriname, het jaar, 1842. Als hij 's nachts van een feestje naar huis wil gaan en hij de verkeerde weg inslaat, komt hij op dat late uur die kleine priester tegen in wie wij natuurlijk direct onze Zg. Pater Donders herkennen. Achille komt van een nachtelijk feest en was behoorlijk aangeschoten, om duidelijk te zijn, hij was goed dronken. Hij was blij iemand te ontmoeten om hem de weg te vragen. Hij loopt dan ook af op dat kleine patertje en zegt hem: “Ik ben de goede weg kwijt geraakt. Ik zoek het huis van de Fam. Konings. Het Patertje kende dat huis en nodigde Achille uit om met hem mee te lopen. Ik ben op weg naar het hospitaal om een ernstige zieke te bedienen en het is dezelfde richting. Zo lopen de twee naast elkaar. Beiden zeggen niet veel, misschien de ander de gelegenheid gevend om een gesprek te beginnen. Als ze bij het huis van de Fam. Konings aankomen en Achille het herkent bedankt hij het Patertje: Maar het patertje zegt hem toch nog enige wijze woorden: “Broeder, ge hebt in het duister van deze nacht de weg naar uw huis kwijt geraakt en weer terug gevonden maar vergeet niet dat ge de Weg naar het Huis van de Heer, uw God, nooit zult verliezen. Dat zou veel erger zijn.

Zo verloopt de eerste ontmoeting van Achille met onze Zg. Pater Donders. Dit gebeurde vermoedelijk in de maand September of Oktober van het jaar 1842, het jaar dat Pater Donders in Suriname aankwam, nl. 16 september! Ook Achiel was twee maanden eerder aangekomen en dus evenals pater Donders, nog een vreemdeling in het land.

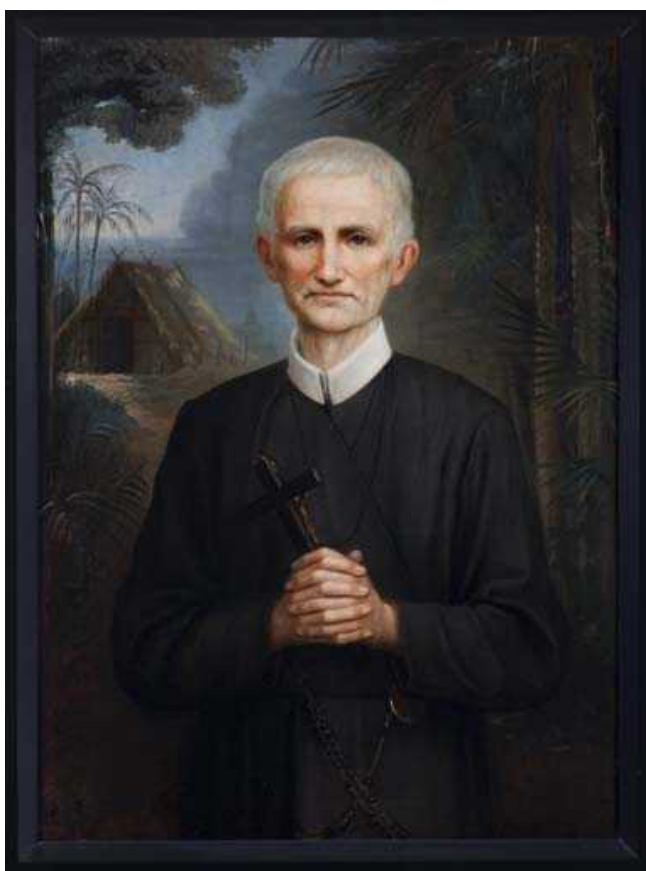
(Tweede ontmoeting)

Jaren later, als Achille vorderingen heeft gemaakt en heeft laten zien dat hij kan organiseren, werken, leiding kan geven krijgt hij een plantage toegewezen aan de Comme-wijne met de mooie naam “Rust en Vrede”, zal hij het Patertje nog eens ontmoeten. Op een late avond wordt Achille meegedeeld dat er een tentboot nadert en wil aanleggen aan de steiger van de plantage, “Rust en Vrede”. Achille gaat naar de steiger om de gast te verwelkomen. Tot zijn verbazing en misschien ook een zekere vreugde, herkent hij meteen in de persoon die uitstapt, het kleine patertje dat in de eerste week van zijn verblijf in Suriname hem de weg naar huis had gewezen, en hij herinnert zich ook meteen de wens van de Pater, die hij hem die nacht toewenste, om de Weg naar God nooit kwijt te raken, want dat zou veel erger zijn. Hij wordt hartelijk verwelkomd in het huis van de directeur.

Daar wordt, zoals gebruikelijk was op de plantages, t.e.v. een gast een copieus maaltijd bereid met uitgelezen wijnen. Hij wilde zo de Pater laten zien hoe hij in die drie jaar tijd zich heeft kunnen ontwikkelen tot een Directeur van een plantage

die er mocht zijn. Dat werd nl. vaak bepaald door de andere directeuren door de hoeveelheid en veelsoortigheid van de wijnen die zich in de kelder bevinden en die op tafel werden gezet. Maar de Pater had daar geen oog voor, noch voor het eten noch voor het drinken.

Achiel is verbaasd over de soberheid en de ascese van dit kleine patertje en de gedachte van Achiel om eens een gezellige praatavond te hebben met zijn gast bleek een droom te zijn. Het patertje bleek te ascetisch te zijn en het heerlijke eten en de uitgelezen wijnen waren niet aan hem besteed. Uiteindelijk werd de stilte doorbroken en probeerde de gast, het patertje, zijn gastheer de volgende vraag te stellen... “Mijn beste vriend, ik heb U bij Uw aankomst in Suriname eens heel laat op een avond, het was zelfs heel vroeg in de ochtend, de weg gewezen naar het huis van de Heer Konings, de bekende Administrateur waar U Uw tijdelijk onderdak had. U was de weg kwijt geraakt omdat de wijn Uw oriëntatievermogen enigszins had belemmerd. Ik heb U toen op de juiste weg gezet. Zoudt U mij toestaan om ook aan Uw slaven te mogen praten over de Weg naar God? Het is zo belangrijk voor ieder mens de weg te kennen naar God.

Achille is in tweestrijd met zichzelf. Zijn christelijk verleden... Was hij zelf de weg naar God niet aan het verliezen??? Had de dominee in Heemstede al niet gesproken en gepreekt dat vooral in onze koloniën de mensen de weg naar God aan het verliezen waren? Maar het weigeren van het patertje om aan zijn zo goed voorbereid avondmaal met heerlijk gebraden wild en de veelsoortige wijnen niet wilde deelnemen, irriteerde hem hogelijk: Hij had gezegd: Geeft U mij maar cassave met drey-fisi en een glas regenwater. Dan ben ik al tevreden. Dit alles maakte hem geïrriteerd en was één van de redenen om het onderricht aan de christelijke slaven te verbieden. Hij herinnerde zich de Dominee uit Heemstede in zijn jongere jaren nog goed die in al zijn preken sprak over de overdreven luxe, het buitensporig drankgebruik en losbandig seksuele leven... dat alles kwam weer bij hem boven, hij de christelijke Achille van der Maas, nu hij deze vrome en zo ascetische pater op bezoek kreeg. Het maakte iets in hem wakker, de preken over de Weg naar God van zijn dominee in Heemstede. Was

hijzelf die Weg niet kwijt geraakt?

Het wordt een eigenaardige avond, niet zoals Achille dit zich had voorgesteld, een gezellige praatavond met een blanke man met wie kon praten over dingen met wie hij met anderen op de plantage niet kon praten. Als Achille zich te goed heeft gedaan aan de copieuze maaltijd met de vele soorten wijnen gaat het Patertje terug naar zijn tentboot. Zijn roeiers waren wel naar de plantage gegaan om te blijven slapen met de andere slaven. Zo was hij alleen op de tentboot.

Achille kon de slaap niet vatten. Hij had veel gegeten en gedronken en was in een heel vrolijke staat. Hij was dronken. Het Patertje had hem een ander manier van leven laten zien hetgeen in hem iets had wakker gemaakt. Hoe zou dat Patertje nu slapen midden tussen de muskieten en mompieren? Achille stond op, kleepte zich aan en ondanks een wankelende manier van lopen ging hij naar de rivier waar de tentboot van de pater lag. We citeren nu letterlijk uit het boek...

...”Ik liep heel zacht naar de steiger waar de tentboot van de pater lag, zachtjes, omdat ik het onaangenaam zou vinden als bespieder te worden betrapt en ook omdat ik voelde dat de voortreffelijk wijnen ook hun uitwerking niet misten. Het maanlicht stelde me in staat een blik onder de huif van de tentboot te werpen en daar zag ik het patertje op de knieën, de handen waarin hij stevig het kruisbeeld vasthield voor de borst gevouwen, de ogen toegedrukt, diep in gebed verzonken, een gebed waarbij zijn lippen zacht bewogen....

Ik weet niet hoe lang ik naar dat patertje bleef kijken, maar voelde hoe de muskieten dwars door mijn broek heen met trossen tegelijk mijn bloed aftapten. Hoe was het mogelijk, vroeg ik me af, dat wriemelend ongedierte -vruchteloos overigens- van me afslaande, dat die pater daar onbewegelijk in gebed kon blijven? Ook hij moest de muskietensteken voelen, dat kan niet anders. Maar steken of niet... hij bleef praten met Onze Lieve Heer zelf. En wat zou hij Hem gevraagd hebben? Natuurlijk kon ik niet doodeenvoudig de lippen spitsen en fluiten om de pater in zijn gesprek met God te storen.. Zo iets doet men niet. Maar haast wilde ik het doen alleen maar om uit zijn eigen mond te horen wat hij daar met Onze Lieve Heer besprak. Want zo kijkend leek het me, dat het Godsmannetje mijn aanwezigheid niet bemerkend, werkelijk in gesprek was met het bovenzinnelijke, wat dat dan ook moge wezen. Op een andere, minder luidruchtige wijze dan de negers met hun goden spreken in hun nachtelijke bijeenkomsten. Oneindig veel stiller en rustiger. En plotseling besepte ik, -O Dominee van Heemstede, wat zult u daarvan opkijken- dat ik een heiden was. Een verloren mens in het oog van het patertje. Niets anders dan een soort doler... een misplaatste figuur.... Een eenzame man... in het binnenland van Suriname... op zijn plantage die zo'n mooie naam droeg maar niet weerspiegelde wat er in zijn hart omging: RUST en VREDE! Moe en verward liep ik naar huis terug... (blz.140)

Wordt vervolgd
op pagina 6

Commentaar op de Lezingen van de 3e Zondag door het Jaar (Jaar B)

Achtergrond van de eerste lezing (Jona 3: 1-5. 10)

Het verhaal van Jona heeft een grote innerlijke kracht. Het vertelt over de profeet Jona die een weerzin heeft tegen zijn roeping. Waarom is dat? Jona verzet zich, want God wilt hem zenden tot Ninive, de hoofdstad van het Assyrische Rijk dat vele volkeren in het Midden-Oosten had onderworpen, geplunderd en uitgebuit. Ook het volk van Israël waartoe Jona behoort. Jona wilt daarom voor de mensen van Ninive geen bekering en vergeving. Hij koestert een sterke wrok en afkeer tegen hen. Hij zal nog veel moeten leren om Gods liefde en erbarmen te kunnen begrijpen en nog meer om Gods goedheid zelf te kunnen navolgen. Zo is dit een verhaal rond het thema bekering en levensverandering, maar dan niet alleen voor de mensen van Ninive maar ook voor Jona zelf.

Eerste lezing: Jona 3: 1-5. 10

De Ninivieten bekeerden zich van hun slecht gedrag. Het woord des Heren werd gericht tot Jona: "Begeef u op weg naar Ninivé, de grote stad, en verkondig haar de boodschap die Ik u zal ingeven." En Jona begaf zich op weg naar Ninivé zoals de Heer hem bevolen had. Ninivé nu was een geweldig grote stad, wel drie dagreizen groot. En Jona begon de stad binnen te trekken, een dagreis ver en hij preekte als volgt: "Nog veertig dagen en Ninivé zal vergaan!" De mensen van Ninivé geloofden het woord van God; ze riepen een vasten af en van groot tot klein deden allen het boetekleed aan. En God zag wat ze deden en hoe ze zich van hun slecht gedrag bekeerden. En Hij kreeg spijt dat Hij hun met de ondergang bedreigd had en Hij voerde zijn dreiging niet uit.

Tussenzang: Psalm 25

Refrein: De wegen van god zijn goed en betrouwbaar, voor ieder die zijn verbond onderhoudt.

1. Wijs mij Uw wegen, Heer,
Leer mij Uw paden kennen.
Leid mij volgens Uw Woord
want Gij zijt mijn God en Verlosser.

2. Gedenk Uw barmhartigheid, Heer,
Uw altijd geschonken ontferming.
Herinner U niet het kwaad van mijn jeugd,
maar denk aan mij met erbarmen.

3. De Heer is goed en rechtschapen,
daarom wijst Hij zondaars de weg.
Hij leidt de geringe langs eerbare paden,
Hij leert de eenvoudige wat hij moet doen.

Achtergrond van de tweede lezing (1 Korintiërs 7: 29-31)

Paulus heeft in Christus een andere, een goddelijke liefde leren kennen die hem het eerst had liefgehad, hem heeft ontruikt aan zonde en dood. Christus heeft zich voor hem overgeleverd en hem, onverdiend, deelgenoot gemaakt aan iets geheel nieuws. In dit licht roept Paulus zijn medechristenen op om ten opzichte van de wereld met al wat zij is, nooit Gods plannen en de verlossing in Christus te vergeten.

Tweede lezing: 1 Korintiërs 7: 29-31

Broeders en zusters, de tijd is kort geworden. Laten daarom zij die een vrouw hebben zijn als hadden zij ze niet; zij die wenen als weenden zij niet; zij die zich verheugden als waren zij niet verheugd, zij die kopen als werden zij geen eigenaar. Kortom zij die met het aardse omgaan moeten er niet in opgaan, want de wereld die wij zien gaat voorbij.

Achtergrond van de evangelielezing: (Marcus 1: 14-20)

Marcus is heel beknopt in de wijze waarop

hij de roeping van de eerste vier apostelen beschrijft. Hij focust de aandacht op de kern van Jezus' verkondiging en op de radicale keuze waartoe Hij de eerste apostelen roept. Het lijkt in eerste instantie vreemd: Jezus loopt langs en zegt: "Komt, volgt Mij", en ze laten alles achter om Hem te volgen. Maar met de beknopte inleiding "Nadat Johannes was gevangen genomen, ging Jezus naar Galilea" verwijst Marcus naar die tijd bij Johannes de Doper, waarin Jezus zich liet dopen en Johannes en Andreas leerde kennen. Deze eerste vriendschap leidt echter tot een cruciale keuze om Jezus' zending en visie te gaan delen. Dit behoort ook voor elk van ons een wezenlijk deel te zijn van ons Christenzijn.

Evangelie: Marcus 1: 14-20

Nadat Johannes was gevangen genomen ging Jezus naar Galilea en verkondigde er Gods Blijde Boodschap. Hij zei: "De tijd is vervuld en het Rijk Gods is nabij; bekeert u en gelooft in de Blijde Boodschap." Toen Jezus eens langs het meer van Galilea liep zag Hij Simon en de broer van Simon, Andreas, terwijl zij bezig waren het net uit te werpen in het meer; zij waren namelijk vissers. Jezus sprak tot hen: "Komt, volgt Mij; Ik zal maken dat gij vissers van mensen wordt." Terstond lieten zij hun netten in de steek en volgden Hem. Iets verder gaande zag Hij Jakobus, de zoon van Zebedeus, en diens broer Johannes; ook zij waren in de boot bezig met hun netten klaar te maken. Onmiddellijk riep Hij hen. Zij lieten hun vader Zebedeus met de dagloners in de boot achter en volgden Hem.

Overweging:

Toen Jezus begon met die zending die Hij van de Vader te volbrengen had, zocht Hij niet een aantal geleerden van Jeruzalem als apostelen, maar vier vissers uit het eenvoudigere, armere district Galilea. Hoe was dat gegaan? Toen Jezus enige tijd bij Johannes de Doper in de woestijn had doorgebracht, had Hij twee jonge vissers leren kennen: Johannes en Andreas. Zij waren naar Jezus toegekomen nadat Johannes de Doper op Jezus gewezen had en tot Johannes en Andreas had gezegd: "Zie het Lam Gods". Zij wisten dat Johannes de Doper Jezus herkend had als de Messias en zo gingen zij achter Jezus aan en hadden de rest van de dag bij Hem doorgebracht. Dat was voor hun onvergetelijk geweest. Nu Jezus terug was bij het Meer van Galilea, had Hij het contact met Johannes en Andreas voortgezet in hun vissersdorp Kafarnaüm. En dan op een dag vraagt Jezus hun: "Komt, en volgt Mij". En zij, tezamen met hun broers Simon Petrus en Jakobus, laten alles wat hun vertrouwd was achter om Jezus te volgen.

Deze vissers waren absoluut geen geleerden, maar waren wel mensen die heel dicht bij de werkelijkheid en bij de natuur stonden. Geregeld hadden ze tegenslagen bij het vissen, wanneer ze de hele nacht op het water waren geweest, zonder iets te vangen. Maar ze hadden geleerd om toch door te gaan, in de hoop en in het vertrouwen dat het een volgende keer wel zou lukken.

Wordt vervolgd op pagina 5

Jezus roept de eerste leerlingen: Komt en volg Mij

Commentaar op de Lezingen van de 3e Zondag door het Jaar (Jaar B)

Daarom waren zij in de ogen van Jezus geschikt geweest om hen te vormen in de kennis van het Rijk Gods en -zoals Hij dat zei- hen tot mensenvissers te maken. Zij zouden Zijn werk later moeten voortzetten, leiding gaan geven aan hetgeen Hij nu begon.

Jezus stond zelf ook heel dicht bij het gewone leven. Zijn preken waren niet hoogdravend maar vaak opgebouwd rond gebeurtenissen en voorbeelden uit het dagelijkse bestaan van de gewone mensen, van vissers, arbeiders en boeren. Marcus vertelt ons dat Jezus onder de mensen van Galilea Zijn verkondiging begon met als kern: “De tijd is vervuld, het Rijk Gods is nabij, bekeert u en gelooft in de Blijde Boodschap”. En zo zei Jezus tot de mensen: heb vertrouwen: God zal nieuwe dingen doen, als Hij maar open harten vindt onder voldoende mensen. Zijn Rijk is nabij en Hij is op zoek naar oprecht geloof. Er kan daarom veel goeds gebeuren wanneer mensen vanuit het besef van Gods goedheid samen gaan werken, wetende dat God niet kijkt naar huidskleur of afkomst, maar dat Zijn Rijk nieuwe dingen en nieuwe wegen mogelijk maakt.

Jezus inspireerde een enthousiast vertrouwen in de apostelen en in velen die Hem hoorden en meemaakten. Daarbij bekrachtigden de vele wonderbaarlijke genezingen die Jezus deed, de demonen die Hij met gezag uitdreef en Zijn innige gebed en uren doorgebracht in de stilte van de nacht of vroege ochtend, dat Hij een unieke band had met God. De apostelen en velen in Israël raakten al gauw ervan overtuigd dat Jezus de langverwachte Messias was. Hij liet hen ervaren en steeds dieper geloven dat God dicht bij de mensen staat en aan de kern van het leven. Jezus verkondigde aan hen dat wanneer we ons los kunnen maken van de gehechtheid aan geld en status, en we de roep leren verstaan van het diepst van ons wezen, dat er dan iets groeit in ons, dat met Rijk Gods van doen heeft. Dan breekt er te midden van de realiteiten van het duister, een kracht door die mensen aanzet tot solidariteit met anderen, tot goedheid in de hele kleine concrete situaties van hun bestaan. Dan wordt liefde een kracht die heel sterk blijkt te zijn en die de tegenkrachten van het kwaad uitdaagt en overwint. Dat is het geheim van het kruis. Het kruis is de goddelijke liefde die zichzelf geheel wegschenkt. Het kruis is Gods barmhartigheid die ten onder lijkt te gaan in lijden en smadelijke dood. Maar in het kruis heeft Gods Rijk juist overwonnen op het Rijk der duisternis, en breekt de nieuwe schepping door van de verrijzenis.

Dit is wat Paulus ook zei in de tweede lezing. Hij zei dat de wereld uiteindelijk voorbij zal gaan. Hij verkondigde dat een te grote gehechtheid aan materiële dingen, ertoe kan leiden dat onze innerlijke visie, onze liefde, en onze geraaktheid kunnen gaan afstompen. Er is altijd het gevaar dat wij afdrijven van wat Jezus ons leerde. Jezus vraagt daarom een concrete keuze van ons: “Wees wel in de wereld, maar niet van de wereld”. Met andere woorden: wees anders; blijf niet passief aan de kant staan als we dingen signaleren die niet goed zijn, maar blijf kijken of we er iets aan kunnen doen. Als je je laat leiden door het vaak onverwachte van het evangelie, dan kunnen we veel meer dan we denken, omdat we deel zijn van die kracht van het Rijk Gods.

In de eerste lezing zagen we in Jona een voorbeeld van een mens die eerste instantie helemaal niet een mensenvisser wilde zijn. Jona had helemaal geen zin in Gods plannen. Hij haatte de mensen van Ninivé en hun manier van leven: alles van hen stond hem tegen. De mensen van Ninivé hadden met hun militaire macht vele omringende volkeren uitgebuit en onderdrukt. Ook Jona's eigen volk. Dat wist iedereen, en dat wist Jona ook. Hij wilde voor de mensen van Ninivé geen bekering, en ook geen nieuwe kans of vergeving. Hij wilde liever dat ze eens zelf de ellende zouden ervaren die ze anderen hadden aangedaan. Jona wilde dat God hen een stevig zou straffen.

Ik denk dat er in elk van ons iets zit van Jona, maar ook iets van die eerste apostelen. Er zit in ons iets van Jona's ‘Nee ik wil niet; nee ik heb het te druk; ik ben daar niet goed in; dat

kan ik helemaal niet; laat me met rust’. En toch zit er ook in elk van ons iets dat geraakt wordt wanneer we die inspirerende kracht zien van Gods liefde die mensen hoop brengt, die mensen in beweging kan zetten en grenzen doen overschrijden.

“Kom en volg Mij” zegt de Heer tegen ons. Laten wij Zijn stem overnemen en versterken in onze maatschappij. Laten ook wij op onze eigen manier mensenvissers zijn, dat wil zeggen mensen zijn die met Christus meebouwen aan Gods Rijk van barmhartigheid, aan Zijn Rijk dat nabij is en toch nog zo enorm veraf. Laten we bouwen aan een actieve Kerk die zout der aarde is in een wereld die hele andere waarden nastreeft en steeds harder en individualistischer wordt. Laten wij elkaar bevestigen in het geloof in de kracht van het evangelie en in de belofte van het Rijk Gods.

Thema Week van de eenheid 2024 - deel 2

Het is triest te moeten zien hoe de ervaring van de vergeving, de empathie, de barmhartigheid en medemenselijkheid in onze huidige wereldcultuur steeds meer afneemt. De wereld verhardt. Onze Surinaamse maatschappij ook.

Paus Johannes Paulus II heeft met zijn tweede encycliek *Dives in Misericordia* indertijd in 1980 velen verrast door dit thema van barmhartigheid zo uitgebreid te behandelen. Hij schreef: “De hedendaagse mentaliteit, meer dan die van de mensen van vroeger, schijnt zich tegen de barmhartigheid van God te verzetten en probeert ook de gedachte aan barmhartigheid uit het leven te bannen en in het hart van de mensen uit te roeien. Het woord en het begrip barmhartigheid schijnen de mens te benauwen, die dankzij de geweldige en ongekende vooruitgang van de wetenschap en de techniek, veel meer dan vroeger in de geschiedenis baas over de wereld is geworden en de aarde onderworpen heeft en nu beheerst. Deze beheersing van de aarde, die soms slechts eenzijdig en oppervlakkig begrepen wordt, schijnt voor barmhartigheid geen ruimte te laten”.

Paus Johannes Paulus II verwoordde toen in zijn encycliek de roeping van de moderne Kerk in de hedendaagse wereld als volgt: “De Kerk leeft echt, als zij de barmhartigheid belijdt en verkondigt, die de hoogst wonderbaarlijke eigenschap van de Schepper en Verlosser is en als zij de mensen voert tot de bronnen van de barmhartigheid van de Verlosser”.

De eerste waarheid van de Kerk, van ons Christenen, is de liefde van Christus, Zijn vergeving en Zijn zelfgave. Daarom moet waar Christenen aanwezig zijn, de barmhartigheid van de Vader zichtbaar zijn. In onze gezinnen, onze parochies of gemeenten, in onze verenigingen en bewegingen, kortom, overal waar Christenen zijn, zouden er oases van barmhartigheid moeten zijn. Meer dan ooit is de Kerk geroepen om wonden te verzorgen, ze te verzachten met de olie van de troost, ze te verbinden met de barmhartigheid en ze te genezen met solidariteit en aandacht.

Voor de Kerk is opnieuw de tijd aangebroken om de taak op zich te nemen van de overtuigde

verkondiging van de vergeving van God en van Zijn barmhartigheid in Christus. Het is tijd voor een terugkeer naar het wezenlijke, een terugkeer naar een liefdevolle, betrokken levenshouding die de zwakheden en moeilijkheden van onze broeders en zusters in solidariteit en naastenliefde helpt dragen; zoals de Samaritaan. Vergeving is een kracht die tot nieuw leven opwekt. En barmhartigheid is de moed die ons met hoop naar de toekomst doet kijken.

Ook nog een mooie overdenking werd mij aangereikt door een dominee van de EBG, die erop wees dat de samaritaan in de parabel de halfdode man verzorgde en wijn en olie op de wonden goot en ze verbond. Dat was in Jezus' tijd gebruikelijk. De wijn, en dan vooral de alcohol in de wijn, desinfecteerde namelijk de wonden, waardoor de kansen kleiner werden dat ze zouden gaan ontsteken en daardoor nog veel erger zouden worden. Echter, het desinfecteren met de wijn doet in eerste instantie pijn, zoals ook in onze tijd het desinfecteren met jodium of andere desinfecteringsmiddelen eerst branden en pijn doen. Maar dat is nodig om tot goede genezing te komen. Evenzo is het in familiekring, of binnen de parochie of gemeente, of in de samenleving of werkplek geregeld nodig om zaken ter sprake te brengen, die niet prettig zijn om te horen, die in eerste instantie spanningen of een brandend gevoel brengen, maar die echt besproken moeten worden om te kunnen komen tot verbetering en tot groei. Ook de Christen moet daarom weten dat moeilijke, pijnlijke zaken of beslissingen of gesprekken wezenlijk zijn. Dat is dat stukje van het gieten van wijn in de wonden om te kunnen komen tot genezing en herstel van de halfdode man.

Laten wij in de voorbereiding voor de Week van de Eenheid over deze tekst uit Lucas 19: 25-37 blijven mediteren. En laat onze overdenkingen steeds weer terugkeren naar die laatste drie zinnen: “Wie van deze drie lijkt u de naaste te zijn van de man die in handen van de rovers gevallen is?” De wetgeleerde antwoordde: “Die hem barmhartigheid betoond heeft.” En Jezus sprak: “Ga dan en doet gij evenzo.”

14 JANUARI, FEESTDAG VAN ONZE ZALIGE PATER DONDERS

(Derde ontmoeting)

Men was in paniek, want het moederland wilde de slavernij afschaffen en wilden de slaven dan nog wel werken? En hoe? Mocht men ze nog straffen? Zou de Koning dat wel moeten ondertekenen? Er kwam verzet vanuit de kolonieën. De Heren Bos en Konings waren in die tijd rond 1863 de grote heren in Suriname die de koopmansgeest van hun bazen in het Moederland, m.n. de bazen in Amsterdam, weerspiegelden. Zij hadden een overzicht van alle plantages: Hoe groot... Wie is de Directeur... Hoeveel slaven... De opbrengst... hoe staan de boeken erbij... Uitgaven en inkomsten.... Maar plotseling stierf de Heer Konings, de grote administrateur. Hij was nog niet begraven of de speculaties deden al de ronden van “wie gaat hem vervangen?” Al vrij gauw viel de aandacht op Achille van der Maas, de directeur van de veel geprezen plantage “Rust en Vrede”. Hij was anders dan de vele andere directeurs: Geen grote drinker... Hield het bij één vrouw... Zijn administratie was op orde... In één woord een geschikte kandidaat. Het was dan ook te verwachten dat hij het zou worden. Hij werd er meteen op uitgestuurd om een groot overzicht te maken van alle plantages in Suriname die vielen onder het nederlands protectoraat en daarvoor moest hij lange reizen maken. Een lange en vermoeiende opdracht. Tegen het einde van al die vermoeide bezoeken aan de plantages, zou hij ook de plantages langs de Coppename rivier gaan bezoeken. Reeds bij voorbaat werd gezegd dat ze, stroom mee of stroom tegen, maar Batavia, dat in de volksmond een zeer bittere bijmaak had van een besmettelijkheid die zijn weerga niet had, in een wijde boog zouden mijden. Daar woonden honderden mensen in een niet eindigende quarentaine. Heden ten dage gaan mensen bij een pandemie voor enkele dagen in quarentaine, wachtend op je al of niet besmet bent met de CORONA-VIRUS-, en alle voorzichtigheid is geboden. Vroeger was men veel resoluter en werd men verbannen uit het maatschappelijk leven en werd er in het oerwoud een plaats open gekapt waar de melaatsen, besmet met de lepra-bacil, naar toegestuurd werden. Zo zouden de mensen in de stad niet besmet worden. Wie naar Batavia verbannen werd, in quarentaine moest gaan, zou daar ook moeten sterven. Het is gevaarlijk... het is besmettelijk... het stinkt er en de mensen zijn er verminkt. Pater Donders zou 27 jaar van zijn verblijf in Suriname op Batavia verblijven om de mensen die daar in quarentaine werden gestuurd, te helpen op allerlei gebied en ze een toekomst bieden dat vooral gericht was op het leven na de dood.

Zo vertrok Achiël vanuit de stad via het Saramaccakanaal naar de Coppenerivier om de daar bestaande plantages te bezoeken. Men roeide tegen de stroom in en dat werd juist fataal, want een klein eilandje midden op de Coppename, kwam hun boot tegemoet drijven met net onder oppervlakte van het water een gevaarlijk uitstekende boomstam die men niet had gezien en die boorde een groot gat in de boot van Achille, en net tegenover Batavia. Paniek! Een hele grote plank had zich losgemaakt uit het breeuwsel en het water liep naar binnen... Hozen... Ook Achille hoosde alsof zijn leven ervan afhing en dat was ook een klein beetje zo. Men was verplicht om naar de kant te gaan en men ging dus in de richting van de steiger van Batavia. Toeval? Men zegt

dat toeval niet bestaat. Maar toeval is het woord dat God gebruikt als Hij onbekend wil blijven. Moest het zo zijn dat Achille vlak voor Batavia zijn boot een lekkage kreeg. Was het toeval, of moest het zo zijn... In ieder geval was het een geluk, want ze hadden al bijna geen tijd om de steiger van Batavia te bereiken zo groot was het gat dat de boomstam had gemaakt. De hoeveelheid water dat binnenkwam was groter dan dat men kon hopen. Bij de steiger stonden al vele nieuwsgierigen te kijken, blij dat er eens iets gebeurde in de alledaagse saaiheid van hun leven op Batavia. Bij het naderen van de steiger sloeg ons een misselijk makende stank tegemoet in het gezicht. Het was net op tijd.

Achille stond rechtop in de boot. Er was geen plaats om te zitten want alles was nat of dreef in het water. Achille richtte zich tot iemand aan de kant die op het eerste gezicht nog niet erg verminkt was en nog een gezonde indruk maakte en vroeg:

Is de Directeur niet aanwezig en kan hij ons niet komen begroeten?” Heeft hij niet gehoord dat wij juist tegenover zijn plantage een ongeluk gehad hebben met onze boot? De persoon die Achille had aangesproken was een nog jonge man die er op het eerste gezicht gaaf en gezond uitzag maar die antwoordde met hese stem: De directeur is enige dagen geleden naar de stad vertrokken en blijft zeker twee weken afwezig! Maar de pater is er wel, en als u wilt kan ik u naar de pater brengen. Die is er bijna altijd.

‘En waar is de pater zelf?’ Kon hij ook niet even bij de steiger komen om mij te begroeten zoals dat de gewoonte is op de plantages in Suriname? Kun je hem dan roepen? Ik ga hem zoeken. Misschien is hij bij een zieke of in de kerk om te bidden. Maar ik vind hem altijd. Maar als hij aan het bidden is dan ga ik hem niet storen, want dat heeft hij niet graag.

Achiël maakte zich kwaad omdat de enige blanke hier op deze grond van Batavia niet eens de moeite nam om de andere blanke aan de steiger te komen begroeten. Begeleid door deze hulpvaardige jongen die me zelfs mijn kistje met al de informatie van al de bezochte plantages wilde afnemen, iets dat ik weigerde, bevreesd als ik was dat het door de aanraking met de melaatse besmet zou kunnen worden, liep ik naar het huisje naast de kerk. Een vriendelijke gekleurde vrouw, keurig gekleed, het hoofd bedekt met een bonte muts ontving me gastvrij, opende de halve deur en nodigde me uit, namens de pastoor die in de kerk was of, ze wist het niet zeker, op ziekenbezoek in het melaatsendorp om binnen te treden”. (Blz. 245)

Wachtend op de pater keek ik toch beangstigend rond. Al die geschonden lichamen, open wonden, geen handen, geschonden gezichten en vooral die alles doordringende weëige geur, die stank die alles doordrong. Ik was verplicht om een zakdoek voor mijn neus te houden maar voordat ik dat kon doen begon ik al te braken. Onvoorstelbaar wat een stank. Ik schaamde me om in het huis van de pater zo netjes onderhouden om dit te bevullen met mijn braaksel, maar het gebeurde.

En toen naderde, rustig lopend hier en daar de

mensen begroetend, de pater. Hoe mis-selijk dan ook, door mijn betraande ogen en net boven mijn zakdoek uit die ik voor mijn neus hield, zag ik datzelfde patertje die ik in de eerste week van mijn verblijf in Paramaribo ontmoette en later op mijn plantage “Rust en Vrede”, datzelfde patertje zag ik weer hier op deze grond van Batavia. Hij stapte binnen en herkende mij ook direct en groette mij allerhartelijkst alsof het de gewoonste zaak ter wereld was dat blanke mensen zoals wij, bezoek brachten aan melaatsengrond. Hij groette mij allerhartelijkst als twee goede oude bekenden en zei:

“Van harte welkom, mijn beste vriend. Ik herinner me nog onze eerste ontmoeting in onze hoofdstad zo midden in de nacht, toen U de weg naar huis was kwijt geraakt, Later nog op de plantage RUST EN VREDE”. Ik ben even langs de steiger gelopen en heb het grote gat gezien dat in Uw boot is geslagen. Ge moogt God wel dankbaar zijn dat het net gebeurd is hier tegenover deze gezegende plaats van Batavia. Anders zou U het er niet levend hebben afgebracht.

Wij hebben uitstekende vaklui, alleen het materiaal ontbreekt. U kunt rekenen op zeker 2 à 3 dagen verblijf voordat U Uw reis kunt vervolgen. Maar U bent van harte welkom en mijn gast. “Zijt ge reeds eerder op een melaatsenoord geweest?”

“Nee, het is voor mij de eerste keer dat ik zoiets bezoek en ik schrik van al die mensen en er heerst ook een hele weëige geur hier op deze plantage een geur die alles doordrenkt. Bezorgd keek het patertje naar zijn onverwachte gast die zijn braak neigingen niet kon onderdrukken en zei tot zijn gast; “Het maakt op bezoekers die noch in Europa, noch elders een leproserie hebben bezocht altijd een nare indruk maar ik kan u verzekeren dat een dergelijke indruk misplaatst is. De arme zieken benijd ik niet, maar velen hebben hier op Batavia in de loop der tijden, dankzij het werk van mijn eerbiedwaardige voorgangers, de R.K.Priesters die hier hebben gewerkt, geluk en hoop gevonden.. Als ge straks aan de lucht die hier hangt gewend bent geraakt dan zal ik u het emplacement eens laten zien. Tenminste, als ge daartoe de moed hebt. Maar vertel me eerst hoe het met de gezondheid staat van mijn streekgenoot, uw opzichter van uw plantage “Rust en Vrede”, Meneer Pel?” Ik kreeg de indruk dat hij de weg naar God een beetje verloren had.

Achiël was verbaasd over de interesse die het patertje had voor zijn overleden opzichter Pel. Dat hij dat nog allemaal wist en zich voor hem interesseert maar gaf als antwoord. “Helaas moet ik U mede delen dat meneer Pel na een lang en pijnlijk ziekbed is overleden aan zware malariakoortsen : Ik heb wel op zijn uitdrukkelijk verzoek een kruis op zijn graf laten plaatsen.

‘Het is jammer dat hij niet gestorven is met de genade-middelen van de kerk, maar het doet me deugd dat ge het teken van het lijden op uw plantage hebt opgericht, meneer Achiël. Uw plantage had ook zo’n mooie christelijke naam. Rust en vrede. Moge meneer Pel, ook bij God zijn Schepper echt Rust en Vrede vinden. Moge hij rusten in vrede!

De Geloofwijzer

Maandag 22 Januari

Dagtekst: Ex. 6,2: Ik ben de Heer.

Overweging
De Israëlieten beschouwden de naam Jahweh als een naam die te heilig was om door mensen te worden uitgesproken. Telkens wanneer ze Jahweh zouden moeten zeggen, vervangen ze dat door het woord Adonai, wat ‘Heer’ betekent. Als de naam moest worden opgeschreven, namen de schrijvers een bad voor ze begonnen en na afloop van het schrijven vernietigden ze de pen. De naam ‘Ik Ben’ lijkt qua klank opvallend veel op het Hebreeuwse werkwoord zijn – havah. Het is goed mogelijk dat het een combinatie is van de tegenwoordige tijd van dit werkwoord (ik ben) en de causatieve vorm ervan (ik zorg ervoor dat ik ben). Jahweh lijkt dus zowel ‘Ik Ben’ als ‘Ik veroorzaak’ te betekenen. God is ‘Degene die is’ en ‘Degene die dingen laat gebeuren’. Waarom is dat belangrijk? Omdat we een grote God nodig hebben. En als God degene is die ‘is’, is Hij een onveranderlijke God.

Gebed
Goede God, U bent één, in U is geen verdeeldheid, en uw liefde geldt heel de aarde en alle mensen. In uw Naam komen wij samen, verbonden met allen die in U geloven. Wij bidden U dat we, gericht op U, onze verdeeldheid overwinnen. Moge de eenheid van alle mensen, die door U gewaarborgd wordt, ons inspireren en wegwijzen. Dat vragen we U door Jezus Christus, uw Zoon en onze Heer in tijd en eeuwigheid. Amen.

Dinsdag 23 Januari

Dagtekst
Heb. 4,15: Want de hogepriester die wij hebben is er een die met onze zwakheden kan meevoelen.

Overweging
Toen God ervoor koos om zichzelf te openbaren, deed Hij dat door middel van een menselijk lichaam. De tong die de dode uit het graf riep, was de tong van een mens. De hand die de melaatse aanraakte, was een hand met ‘blakadoti’ onder de nagels. De voeten die nat werden van de tranen van de vrouw waren eeltig en met stof bedekt. En zijn tranen ... vergeet zijn tranen niet ... kwamen voort uit een hart dat net zo gebroken was als dat van jou en mij ooit geweest is. ‘Want de hogepriester die wij hebben is er een die met onze zwakheden kan meevoelen.’ En dus kwamen de mensen naar Hem toe. En of ze naar Hem toekwamen! Ze kwamen ’s nachts naar Hem toe; ze raakten Hem aan terwijl Hij over straat liep; ze volgden Hem rond het meer; ze nodigden Hem uit in hun huizen en brachten hun kinderen bij Hem. Waarom? Hij koos ervoor om Jezus te zijn.

Gebed
Wij danken U, God, voor alle goede gaven die Gij ons schenkt, voor de mensen om ons heen, voor het licht van de zon en de vruchten van de aarde. Wij danken U voor uw stem die klinkt in ons hart en die ons ten goede leidt. Help ons te doen waartoe U ons roept: volgeling te zijn van Jezus, uw Zoon, en te bouwen aan een wereld van goedheid en vrede, deze dag en alle dagen, tot in de eeuwen der eeuwen.

Woensdag 24 Januari

Dagtekst
Ps. 36,10: Want bij U is de bron van het leven; in

Uw licht zien wij het licht.

Overweging
Helaas halen veel mensen hun geluk uitsluitend uit hun omstandigheden. Zolang hun leven probleemloos verloopt, voelen ze zich gelukkig. Maar wanneer ze door ziekte worden getroffen, er een relatie stukloopt of ze door andere, onverwachte zorgen in beslag worden genomen, is het geluk ineens verdwenen. In de buurt van mijn huis ligt een bron waar een constante stroom water uit komt. Al zijn er overal overstromingen, die bron geeft altijd evenveel water. Al hebben we een kurkdroge periode, zijn opbrengst wordt niet minder. Hij stroomt gestaag, zeker en onophoudelijk. Zo is ook de vrede waarnaar we allemaal smachten – en zo is de vrede die Jezus belooft aan iedereen die op Hem vertrouwt: ‘Maar het water dat Ik hem zal geven, zal in hem een bron worden van water dat opwelt tot in het eeuwige leven. Mijn vrede geef Ik u’ (Joh. 4,14; 14,27). Ben jij al bij die nooit ophoudende bron geweest – die bron die Jezus is? Ga je elke dag naar Hem toe?

Gebed
God, U hebt ons uw eigen Zoon gezonden, zo leren wij U kennen. Wij bidden U: open onze ogen, dat wij Hem steeds weer zien, open ons hart, dat wij Hem voortdurend herkennen, en achterna gaan, vandaag en alle dagen. Amen.

Donderdag 25 Januari

Dagtekst
Rom. 8,35: Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus?

Overweging
Na zijn opstanding ontmoette Jezus zijn discipelen ergens tussen de tuin met het lege graf en de stad met haar nog steeds van haat vervulde menigte. Hij zei tegen hen: ‘Wees niet bevreesd; ga heen, bericht Mijn broeders’ (Mt. 28,10). In onze wereld vol gevaren, haat en oorlog, zijn de woorden van onze Heer Jezus Christus nog even relevant als toen Hij ze uitsprak. Nog steeds zegt Hij tegen iedereen die Hem liefheeft: ‘Wees niet bevreesd.’ Hij komt naar je toe in de ziekenhuiskamer of wanneer je gezin iets ergs doormaakt. Hij komt naar je toe wanneer het onverwacht tegenzit met je bedrijf of met je gezondheid. En Hij zegt: ‘Wees niet bang. Ik leef en Ik ben hier om je te helpen. Het kruis laat zien hoe groot mijn liefde is en de opstanding laat zien hoe groot mijn kracht is. Niets kan je ooit van Mij scheiden.

Gebed
God, Schepper van hemel en aarde, wij voelen ons vaak onzeker en onbestemd, bang om werkelijk nieuwe wegen te gaan. Spreekt Gij uw Woord , dat ons vrijmaakt en in de ruimte zet. Laat ons uw stem horen die onze angst tot zwijgen brengt. Dat vragen wij U omwille van Jezus Christus, die onze Redder is in tijd en eeuwigheid. Amen.

Vrijdag 26 Januari

Dagtekst
1 Joh. 4,10: Hierin bestaat de liefde: niet wij hebben God liefgehad, maar Hij heeft ons liefgehad, en Hij heeft zijn Zoon gezonden om onze zonden uit te wissen.

Overweging
Wat is liefde? Het gaat niet om liefde zoals ze

onder mensen gebruikelijk is. Want die ontspringt aan de kwaliteiten van de partner: ‘Omdat je lief en mooi en goed bent, daarom heb ik je lief!’ Niet zo heeft Jezus lief! Wel andersom: de liefde start bij hem; hij is altijd eerst in het beminnen en hij bouwt niet op onze beminnenswaardigheid. Dat heeft hij bij de Vader geleerd: ‘Hierin bestaat de liefde: niet wij hebben God liefgehad, maar hij heeft ons het eerst bemind’ (1 Joh. 4,10). Zo heeft Jezus de mensen liefgehad: altijd was hij voorop in het beminnen, altijd eerst. De ‘liefde om niets’ brengt hij tot voltooiing in het uur van benauwenis: ‘Jezus die de zijnen in de wereld bemind had, gaf hun nu het bewijs van zijn liefde tot het uiterste toe’ (Joh. 13,16). Precies in deze engte van het lijden stijgt Jezus’ liefde hoog boven menselijk peil. Ze is als een bergstroom in een bergpas: het waterpeil stijgt tot ver boven het peil van de vallei. In de benauwdheid van het lijdensuur gaat Jezus’ liefde stijgen: ze wordt vol, ongeduldig, ze overrompelt alles. Ze verliest elk gevoel voor maat.

Gebed
Liefdevolle God, Gij die ons bevrijding toezegt in uw Woord en U in Jezus over ons hebt ontfermd. Wij bidden: maak ons ontvankelijk voor al wat U ons geeft en laat ons mensen zijn, die getuigen van uw liefde, alle dagen dat wij mogen leven.

Zaterdag 27 januari

Dagtekst
Jes. 55, 11: Zo zal het ook gaan met mijn woord. Het komt voort uit mijn mond; het keert niet vruchteloos naar Mij terug, maar pas wanneer het heeft gedaan wat Mij behaagt, en alles heeft volvoerd, waartoe Ik het heb gezonden.

Overweging
Er is in onze dagen iets aan de hand met de beleving van de tijd: niemand kan nog ‘wachten’, alles moet meteen. En maar hollen en maar rennen. Maar de tijd is als onze schaduw met de zon in de rug: hoe hard we ook lopen, hij is ons altijd voor. De tijd is onze vriend niet meer. We zullen opnieuw moeten leren van de tijd onze bondgenoot te maken, in afwachting van het weer gevoelig worden voor wat we vroeger ‘Gods voorzienigheid’ noemden. Wanneer zullen we inzien dat God beter voor ons zorgt dan wij voor onszelf kunnen zorgen? In de plooiën van de tijd liggen Gods wijsheid en voorzienigheid verborgen. De tijd is geen open boek, maar een puzzel in geheimschrift. ‘Mijn gedachten zijn niet uw gedachten en uw wegen niet mijn wegen, want zoals de hemel hoger is dan de aarde, zo gaan ook mijn wegen uw wegen te boven en mijn gedachten uw gedachten’ (Jes. 55,8-9). God zelf zal het raadsel van de tijd moeten komen uitleggen als, met Jezus, de volheid van de tijden zal zijn aangebroken. Pas dan zal het duidelijk worden dat de tijd geen doelloos wentelend wiel is, maar een gerichte en ‘voltooide’ tijd die is ingezet met de verrijzenis van Gods Zoon. De tijd is een geduldige overwinning van de liefde op de haat, van de vergiffenis op de vergelding, van het leven op de dood, in langzaam voortschrijdende stappen.

Gebed
God, uw kracht is aanwezig in uw Zoon Jezus Christus. U bent ook werkzaam in ieder van ons. Mogen wij in die kracht geloven en haar in onszelf en in elkaar ervaren, opdat wij sterk kunnen zijn, tot veel goeds in staat. Wij vragen het U vandaag en alle dagen. Amen.

14 JANUARI, FEESTDAG VAN
ONZE ZALIGE PATER DONDEERS

Ge zult me niet kwalijk nemen, Meneer Achiël, dat ik me nu, zoals mijn gewoonte is in de kerk enige tijd terugtrek en in mijn gebeden ook uw Meneer Pel zal gedenken. Achiël stond op en opende de deur voor de kleine man. De huishoudster riep hem achterna dat zij hem en mij een heerlijke maaltijd bereiden zou, maar hij keerde zich niet om en liep regelrecht naar het houten kerkje. De vrije negerin, de huishoudster van de Pater vroeg me toen het patertje haar niet meer kon horen:

‘En wat zegt u van die man? Vindt u het geen vreemde vogel? Ik dien al zo lang op deze missiepost, meneer, en ik ben een vrome vrouw, maar zo fijn als deze pater heb ik ze nooit gezien. Wilt u wel geloven dat hij zijn eieren aan de melaatsen geeft en het vlees naar de zieken brengt? ‘t Is onmogelijk om het zo iemand naar de zin te maken. Vindt u het niet over-dreven om op klaarlichte dag in de kerk te gaan bidden? En denkt u dat hij het eerste uur terugkomt, meneer? Nu, als u dat denkt, dan vergist u zich. Dat zit maar op de knieën voor het altaar en prevelt of er nooit een einde aan zal komen.

En wat die man niet doet voor de zieken! U moet het gezien hebben om het te kunnen geloven. Nog kort geleden, toen ik op weg was naar de groentetuin om groente te gaan halen, kom ik de pater tegen in een hut en wat doet hij daar? Wel hij ligt op zijn buik aan de voeten van zo’n slaaf die geen handen heeft en nauwelijks meer kan praten en tussen die vuile tenen van die kerel peutert hij met een naald de sika’s weg! Ik keek, meneer alsof ik mijn ogen niet kon geloven. Een pater! Een pater uit Holland, een blanke meneer, die zich aan de voeten werpt van zo’n stinkende slaaf, en nog wel heel erg geschonden in zijn lichaam, om hem de vlooiën uit de huid te plukken! Ik heb geen oordeel, meneer, ik ben maar een eenvoudig mens, maar dit, dit gaat te ver. ‘t Is alsof die man geen standen kent. Nee, zei ze mopperend, dan waren zijn voorgangers uit ander hout gesneden. Ze deden hun plicht, o ja, veel meer dan hun plicht. Maar deze pater gaat te ver in dienstbaarheid.

Pater M. Noordermeer O.M.I.
07 Januari 2024.

Pater Guillaume Woei A Jin ging voor in een drie minuten gebed in verband met het 75 jarig bestaan van de VHP.

WEEK VAN GEBED VOOR DE EENHEID

21 t/m 26 januari 2024

**Kerkdiensten met dezelfde onderwerpen
Telkens om 18.30u**

**Thema: “Heb God lief en je naaste als
jezelf”
Lucas 10 vers 27**

**Zondag 21 januari – Opening Week van
Gebed voor de Eenheid (alle kerken)**
Dagthema: Help ons Heer om een leven te
leiden dat zich op U richt

**ALLE DIENSTEN VANAF MAANDAG VANGEN
AAN OM 18:30u OP DE VERSCHILLENDE
LOCATIES**
**De collecten gaarne storten / overmaken
naar rekening nummer van CCK
bij de DSB 11 98 890**

Dinsdag 23 januari – Cluster Noord
Kerk: St. Jozefkerk (Kaikoesistraat te
Geyersvliet)
Liturgen: Br. D. Pawironadi | Br. D.
Peerwijk | Zr. M. van Glanenweygel -
Cromwell; Pater Kumar | Pater Urbain
Predicator: Br. D. Pierau

Woensdag 24 januari – Cluster Wanica
Kerk: Libanonkerk
Liturgen:
Predicator:

Woensdag 24 janunari – Cluster Zuid-West
Kerk: Barmhartige Samaritaan (Floralaan)
Liturgen: R. Paulus, | M. Slagtand
Predicator: Ds. D. Rohde

Donderdag 25 januari – Cluster West
Kerk: Morgensterkerk
Liturgen: Ds. N. Neslo – Claver | zr. C.
Rozenblad | zr. Regina, e.a.
Predicator: Ds. Danielle Dokman

**Vrijdag 26 januari – Cluster Centrum
(Slotviering)**
Kerk: Grote Stadskerk
(Steenbakkerijstraat)
Liturgen:zr. Lucia Breeveld | br.Johan Moor
| br. Rafael van Ommeren | br C. Durgaram
Predicator: Ds. Diana de Graven

Vrijdag 26 januari – Cluster Zuid
Kerk: RK Gemeente op het erf van de St.
Wilhelmusschool
(Indira Ghandiweg # 359)
Liturg: Br. Velland
Predicator: Br. A. Combo

Vrijdag 26 januari – Cluster Saramacca
Kerk: EBGs
Liturg: Ds. Seiscke de la Fuente
Predicator: Pater Jan Geerits

Professor Chan Choenni overhandigt zijn nieuwste boek aan zijn neef Mgr. Choennie. Dit boek is binnenkort in de bibliotheek te raadplegen.

Op 6 januari jl.organiseerde de parochieraad van de St. Clemenskerk een “Opo Yari Wandelloop “. Van jong tot oud is er massaal deelgenomen aan deze loop. De opkomst was goed en er was een leuke sfeer. Er wordt uitgekeken naar de volgende wandelloop. Zie de sfeerbeelden

